

disse Forandringer mener jeg ikke, at der er nogen Grund for dette høje Ting til at tage Afstand. Det gælder saaledes saadanne teknisk-juridiske Forandringer som den, at Strafbarhedsbetingelserne skærpes, for saa vidt der paa enkelte Punkter kræves Forsæt, for at vedkommende Overtræder kan straffes. Men foruden disse mere formelle og mere tekniske Ændringer er der ogsaa foretaget nogle, som har en betydelig Realitet i sig. Det er allerede nævnt saavel af den højtærede Minister som af den ærede foregaaende Taler, at Folketinget har udstemt den her i dette Ting vedtagne § 5, der forbød Reklamering med nedsatte Priser. Jeg for mit Vedkommende har aldrig været nogen Ynder af denne Paragraf. Jeg staar i Hovedsagen paa det samme Standpunkt som den ærede foregaaende Taler, jeg ønsker ikke at gøre større Indgreb i den frie Næringsvirksomhed end højst nødvendigt, men det maa erindres, at § 5, saaledes som den blev vedtaget, var et Led i et Kompromis. Vi forhandlede i dette høje Ting og navnlig i Udvalget ud fra meget forskellige Synspunkter, det lykkedes endelig at opnaa en Overenskomst, som kunde samle alle de forskellige Anskuelse, og det, som de næringsdrivendes Repræsentanter og Organisationer særlig opnaaede ved dette Kompromis, var det, som indeholdtes i § 5. Jeg mener derfor, at det er betænkeligt uden videre at kaste denne Del af Kompromisset over Bord. Det vilde indeholde en Forurettelse af de Interesser, som netop er blevet varetaget ved Optagelsen af § 5. I øvrigt vil jeg med Hensyn til Anvendelsen af § 5 bemærke, at Lovforslaget, som det blev vedtaget her i Tinget, allerede gav en vidtgaaende Adgang til at dispensere fra Paragraffen, saaledes at det vel ikke var rimeligt, at der vilde fremkomme egentlige praktiske Vanskeligheder. Imidlertid er det jo i det hele taget et Spørgsmaal, som man kan overveje.

Hvad dernæst angaar Tilgiftsforbudet, var det Mening her i Tinget, at man fremdeles vilde tillade den gammeldags Tilgift, den, som egentlig ikke gaar ud paa at kapre Kunder, men blot er et Udtryk for det gode Forhold mellem den handlende og hans Kunder, altsaa saadant noget som, at et Barn faar et Par Brystsukker, en Tjenestepige et Stykke Sæbe om Lørdagen og en Familie, der har handlet Aaret igennem hos en Urtekræmmer, et Pund Chokolade til Jul. Det, som man derimod vil ramme, er den moderne, smarte Form for Tilgift, hvorefter der gives et Par Kopper

som Tilgift til et Pund Margarine o. l. Vi havde ment, at denne Tanke skulde være gengivet i de Udtryk, vi havde valgt, men det er jo et Spørgsmaal, om man ikke kunde finde andre og bedre Udtryk. Derom kunde man saa udmærket godt forhandle, men jeg tror rigtignok, at hvis man vender tilbage til Regeringsforslagets Udtryk, „af rent underordnet Værdi“, uden at beholde den Regulator, som den nu-gældende Lov har ved Henvisning til, hvad der er Sædvane, vil man komme meget langt i Retning af Tilgiftsforbud. Naar man ser, hvor langt man allerede er kommet under den bestaaende Lov, tror jeg, at der maa næres Frygt for, at praktisk talt al Tilgift vil blive udelukket, og at man i alt Fald kommer langt videre netop i Indskrænkning af den frie Erhvervsvirksomhed, end det var Meningen i dette høje Ting.

Endvidere er det i Folketinget vedtaget, at Salg under den en Vare paatrykte Pris kun skal være forbudt, naar Forhandleravancen ikke overstiger 25 pCt. Jeg maa sige — og jeg har sagt det før —, at jeg overhovedet ikke har nogen Sympati for den paagældende Bestemmelse. Jeg mener, at der i saadanne Tilfælde kunde være Spørgsmaal om at give Adgang til civilt Søgmaal om Erstatning, men jeg ser ikke, hvorfor dette Kontraktbrud mere end alle andre Kontraktbrud skal give Adgang til strafferetlig Forfølgning. Jeg saa derfor helst, at Paragraffens Straffebestemmelser helt udgik. Nu har man dem imidlertid, men det er foreslaaet at lempe dem saaledes, som jeg nys nævnede. Det er imidlertid saa, at dermed tilfredsstiller man ikke de Organisationer, som føler sig interesserede i Bestemmelsen. Og jeg kan da særlig oplyse den højtærede Minister om, at hvis man har tilfredsstillet Boghandlerne ved at stryge Bestemmelsen i § 5, saa har man rejst en ny Konflikt med de samme Boghandlere ved den Bestemmelse, der her er vedtaget. Boghandlerne har allerede sat sig i Bevægelse. De gør gældende, at ved mange Boghandlerartikler, navnlig Salg af hele den moderne billige Litteratur, kan man ikke nøjes med at give en Forhandleravance af 25 pCt., man giver 30—40 pCt., og dog anses det for meget ønskeligt, at man beholder faste Priser. Det er jo imidlertid muligt, at disse Betragtninger fra Boghandlernes Side maa vige for andre modstaaende, og jeg erkender — det ligger i det, jeg før nævnede —, at det, som er vedtaget i Folketinget, er et Skridt i den Retning, som jeg i og for sig anser for at være den rigtige. Men jeg synes